

“मीठे बच्चे- शान्तिको गुण सबैभन्दा ठूलो गुण हो, त्यसैले शान्तिसँग बोल, अशान्ति फैलाउन बन्द गर ।”

- प्रश्न:-** संगमयुगमा बाबाबाट बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ वर्सा मिल्छ ? गुणवान् बच्चाको निशानीहरू के के हुन्छन् ?
- उत्तर:-** पहिलो वर्सा मिल्छ ज्ञानको, २) शान्तिको, ३) गुणहरूको । गुणवान् बच्चाहरू सधैं खुशीमा रहन्छन् । कसैको अवगुण देख्दैनन्, कसैको सिकायत (कम्पलेन) गर्दैनन्, जसमा अवगुण छ उनको सङ्गत पनि गर्दैनन् । कसैले केही भनेमा सुनेको नसुनेभै गरेर आफ्नो मस्तीमा रहन्छन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । एक त तिमीलाई बाबाबाट ज्ञानको वर्सा मिलिरहेको छ । बाबाबाट पनि गुण लिनु छ र फेरि यी चित्रहरूबाट (लक्ष्मी-नारायणबाट) पनि गुण लिनु छ । बाबालाई भनिन्छ शान्तिको सागर । त्यसैले शान्ति पनि धारण गर्नुपर्छ । शान्तिको लागि नै बाबा सम्झाउनुहुन्छ- एक आपसमा शान्तिसँग बोल । यो गुण धारण गर्नुपर्छ । ज्ञानको गुण धारण गरिरहेका छौ । यो ज्ञान पढ्नु छ । यो ज्ञान केवल विचित्र बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । विचित्र आत्माहरू (बच्चाहरू) पढ्छन् । यो हो यहाँको नयाँ खूबी, जसलाई अरू कसैले जान्दैनन् । कृष्णले जस्तै दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- म शान्तिको सागर हुँ, शान्ति यहाँ स्थापना गर्नु छ । अशान्ति समाप्त हुनु छ । आफ्नो चालचलनलाई हेर्नुपर्छ- कतिसम्म म शान्त रहन्छु ? धेरै पुरुषले शान्ति मन पराउँछन् । सम्झन्छन्- शान्त रहनु राम्रो हो । शान्तिको गुण पनि धेरै महत्त्वपूर्ण (भारी) छ । तर शान्ति कसरी स्थापना हुन्छ, शान्तिको अर्थ के हो- यो कसैले जान्दैनन् । बाबा यो सबैलाई भन्नुहुन्छ । बाबा आउनु पनि भारतमा नै हुन्छ । अहिले तिमी सम्झन्छौ- सदा दिलमा पनि शान्ति अवश्य हुनुपर्छ । यस्तो होइन कसैले अशान्त गर्छन् भने आफू पनि अशान्त हुने । होइन, अशान्त हुनु यो पनि अवगुण हो । अवगुणलाई हटाउनु छ । हरेकबाट गुण ग्रहण गर्नुपर्छ । अवगुणतर्फ हेर्नु पनि हुँदैन । यदि कुरा आवाज सुन्ने गर्छौ भने पनि स्वयम् शान्त रहनुपर्छ किनकि बाबा र दादा दुवै शान्त रहनुहुन्छ । कहिल्यै पनि अशान्त हुनुहुन्न । चर्को आवाज गर्नुहुन्न । यी ब्रह्माले पनि सिकेका हुन् नि । जति शान्तिमा रहन्छौ, त्यति राम्रो । शान्तिबाट नै याद गर्न सकिन्छ । अशान्तिमा रहनेहरू याद गर्न सक्दैनन् । हरेकबाट गुण ग्रहण गर्नुपर्छ । दत्तात्रेय आदिको उदाहरण पनि यहाँ सँग मिल्छ । देवताहरू जस्तो गुणवान् त कोही हुन सक्दैन । मूल विकार एउटै हो, त्यसमाथि तिमी विजय प्राप्त गरिरहेका छौ, गरिरहनेछौ । कर्मेन्द्रियहरूमाथि विजय पाउनु छ । अवगुणहरूलाई छोडिदिनु छ । हेर्नु पनि हुँदैन, बोल्नु पनि हुँदैन । जसमा गुण छन् उसको पास नै जानुपर्छ । धेरै मीठो शान्तिसँग रहनुपर्छ । थोरै बोले पनि तिमी सबै कार्य गर्न सक्छौ । सबैबाट गुण ग्रहण गरेर गुणवान् बन्नु छ । समझदार जो हुन्छन् उनीहरू शान्त रहन मन पराउँछन् । कोही भक्त ज्ञानी भन्दा पनि समझदार, निर्माणचित्त हुन्छन् । बाबा त अनुभवी छन् नि । यिनका लौकिक पिता शिक्षक थिए, ज्यादै निर्माण, शान्त रहन्थे । कहिल्यै क्रोधमा आउँदैनथे । साधुहरूको महिमा गरिन्छ, भगवान्सँग मिल्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहन्छन् नि । काशीमा, हरिद्वारमा गएर बस्छन् । बच्चाहरू धेरै शान्त र मीठो हुनुपर्छ । यहाँ कोही अशान्त रहन्छन् भने शान्ति फैलाउने निमित्त बन्न सक्दैनन् । अशान्त रहनेसँग कुरा पनि गर्नु छैन । टाढै रहनुपर्छ । फरक छ नि । उनीहरू बकुल्ला र उनीहरू हाँस । हाँसले सारा दिन मोती चुनिरहन्छ । उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा, डुल्दा आफ्नो ज्ञानलाई स्मरण गरिराख । कसैलाई कसरी सम्झाउने, बाबाको परिचय कसरी दिने- सारा दिन बुद्धिमा यही रहोस् ।

बाबाले सम्झाउनुभएको छ- जति पनि बच्चा आउँछन् उनीहरूबाट फर्म भराइन्छ । सेन्टरहरूमा जब कुनै कोर्स लिन चाहन्छन् भने उनीहरूसँग फर्म भराउनुपर्छ, कोर्स लिँदैनन् भने त फर्म भराउन आवश्यक पर्दैन । फर्म यसैले भराइन्छ ताकि जानकारी होस् यिनमा के के छ ? के सम्झाउने हो ? किनकि दुनियाँमा त यी कुरालाई कसैले बुझ्दैनन् । त्यसैले उनीहरूका बारेमा सबै कुरा थाहा लाग्छ फर्मबाट । बाबासँग कोही मिल्छन् भने पनि फर्म भराउनुपर्छ । तब जानकारी हुन्छ किन मिल्न चाहन्छन् ? कोही पनि आउँछन् भने उनीहरूलाई हद र बेहदका बाबाको परिचय दिनु छ किनकि तिमीलाई बेहदको बाबाले आएर आफ्नो परिचय दिनुभएको छ । तिमीले फेरि अरूलाई परिचय दिन्छौ । उहाँको नाम हो शिवबाबा । शिव परमात्माए नमः भन्छन् नि । कृष्णलाई देवताए नमः भन्छन् । शिवलाई भन्छन् शिव परमात्माए नमः । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो पाप काटिन्छ । मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा पाउनको लागि पवित्र आत्मा अवश्य बन्नुपर्छ । त्यो हो नै पवित्र दुनियाँ, जसलाई सतोप्रधान दुनियाँ भनिन्छ । त्यहाँ जानको लागि बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । यो त धेरै सहज छ । कसैलाई

पनि फर्म भराएर फेरि तिमी कोर्स गराउँछौ । एक दिन भराऊ फेरि सम्भाऊ, फेरि फर्म भराऊ अनि थाहा हुन्छ— मैले उसलाई सम्भाएँ, त्यो याद रह्यो वा रहेन । तिमीले देखेछौ— दुई दिनको फर्ममा फरक अवश्य आउँछ । तुरुन्तै तिमीलाई जानकारी हुन्छ— के बुझेका छन् ? मैले सम्भाएको कुरामा केही विचार गरे कि गरेनन् ? यो फर्म सबैको पासमा हुनुपर्छ । बाबाले मुरलीमा डायरेक्सन दिनुहुन्छ भने ठूला-ठूला सेन्टरहरूले तुरुन्त व्यवहारमा ल्याउनुपर्छ । फर्म राख्नुपर्छ । नत्रभने जानकारी कसरी हुन्छ ? स्वयम् पनि महसुस गर्छन्— हिजो के लेखेको थिएँ, आज के लेख्दैछु ? फर्म त धेरै जरूरी छ । अलग-अलग छपाए पनि केही छैन । या त एक ठाउँमा छपाएर सबैतिर पठाऊ । यो हो अरूको कल्याण गर्नु ।

तिमी बच्चाहरू यहाँ आएका हौ देवी-देवता बन्न । देवता अक्षर धेरै श्रेष्ठ छ । दैवी गुण धारण गर्नेलाई देवता भनिन्छ । अहिले तिमी दैवी गुण धारण गरिरहेका छौ । त्यसैले जहाँ प्रदर्शनी वा म्युजियम हुन्छ त्यहाँ यो फर्म धेरै हुनुपर्छ । तब थाहा लाग्छ कस्तो अवस्था छ । बुझेर फेरि बुझाउनु पर्छ । बच्चाहरूले त सदैव गुण नै वर्णन गर्नु छ, अवगुण होइन । तिमी गुणवान् बन्छौ नि । जसमा धेरै गुण छ उसले अरूमा पनि गुण भरिदिन सक्छ । अवगुणवालाले कहिल्यै गुण दिन सक्दैन । बच्चाहरू जान्दछन् समय धेरै रहेको छैन । पुरुषार्थ धेरै गर्नु छ । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ— तिमी दिनहुँ घुमिरहन्छौ, यात्रा गरिरहन्छौ । यो जुन गायन छ अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपिनीहरूसँग सोध— यो पछाडिको कुरा हो । अहिले त नम्बरवार छन् । कसैले त भित्र-भित्रै खुशीको गीत गाइरहन्छन्— ओहो ! हामीले परमपिता परमात्मालाई पाएका छौ, उहाँबाट हामी वर्सा लिन्छौ । उहाँको बारेमा कुनै सिकायत (कम्प्लेन) हुन सक्दैन । कसैले केही भने तापनि सुनेको नसुनेभै जस्तो गरी आफ्नो मस्तीमा मस्त रहनुपर्छ । कुनै पनि बिमारी वा दुःख आदि छ भने तिमी केवल यादमा बस । यो हिसाब-किताब अहिले नै चुक्ता गर्नु छ फेरि तिमी २१ जन्म फूल बन्नेछौ । वहाँ दुःखको कुरा नै हुँदैन । गायन छ खुशी जस्तो खुराक छैन । फेरि आलस्य (सुस्ती) आदि सबै हट्छन्, यहाँ त यो हो सच्चा खुशी, त्यो हो भूटो । धन मिल्यो, गहना मिल्यो भने खुशी हुन्छौ । यो हो बेहदको कुरा । तिमी त अथाह खुशीमा रहनुपर्छ । जान्दछौ— हामी २१ जन्मको लागि सदा सुखी रहन्छौ । यसै स्मृतिमा बस— हामी के बन्दैछौ । बाबा भन्ने बित्तिकै दुःख दूर हुनुपर्छ । यो त २१ जन्मको खुशी हो । अब बाँकी थोरै दिन छ । हामी जानेछौ आफ्नो सुखधाम । फेरि अरू कुनै पनि याद नरहोस् । यी बाबा आफ्नो अनुभव सुनाउँछन् । कति समाचार आउँछन्, खिट-पिट चल्छ । बाबालाई कुनै कुराको दुःख कहाँ हुन्छ र ! सुन्छु, ठीक छ भावी । यो त केही पनि होइन, म त अथाह खजानावाला बन्छु । आफूसँग कुरा गर्नले नै खुशी हुन्छ । बडो शान्तमा रहन्छन्, उनीहरूको अनुहार पनि ज्यादै प्रसन्न (खुशनुमः) रहन्छ । छात्रवृत्ति (स्कलरशिप) आदि मिल्दा त अनुहार कति हर्षित रहन्छ । तिमी पनि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ— यी लक्ष्मी-नारायण जस्ता हर्षितमुख हुनको लागि । यिनमा ज्ञान त छैन । तिमीलाई त ज्ञान पनि छ, त्यसैले खुशी रहनुपर्छ । हर्षितपन पनि हुनुपर्छ । यी देवताहरूभन्दा तिमी धेरै उच्च छौ । ज्ञान सागर बाबाले हामीलाई कति उच्च ज्ञान दिनुहुन्छ । अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको चिट्टा मिलिरहेको छ भने कति खुशी रहनुपर्छ । यो तिम्रो जन्म हीरा जस्तो भनी गायन गरिएको छ । ज्ञानसागर बाबालाई नै भनिन्छ । यी देवताहरूलाई भनिदैन । तिमी ब्राह्मण नै नलेजफुल हौ त्यसैले तिमीलाई ज्ञानको खुशी रहन्छ । एक त बाबा पाएको खुशी हुन्छ । तिमीहरू सिवाय कसैलाई खुशी हुन सक्दैन । भक्तिमार्गमा भित्री सुख रहँदैन । भक्तिमार्गको हो कृत्रिम (आर्टिफिसियल) अल्पकालको सुख । त्यसको त नाम नै छ स्वर्ग, सुखधाम, हेविन । वहाँ अपार सुख, यहाँ अपार दुःख । अहिले बच्चाहरूलाई थाहा भयो— रावणराज्यमा हामी कति फोहोरी बन्यौ । बिस्तारै-बिस्तारै तल भर्दै आयौ । यो हो नै विषय सागर । अब बाबा यस विषको सागरबाट निकालेर तिमीलाई क्षीर (दूध) सागरमा लैजानुहुन्छ । बच्चाहरूलाई यहाँ धेरै मीठो लाग्छ फेरि भुलेपछि कस्तो अवस्था हुन पुग्छ । बाबाले कति खुशीको पारा चढाउनुहुन्छ । यो ज्ञान अमृतको नै गायन हो । ज्ञान अमृतको गिलास पिइरहनु छ । यहाँ तिमीलाई धेरै राम्रो नशा चढ्छ फेरि बाहिर गएपछि त्यो नशा कम हुन्छ । बाबा स्वयम् महसुस गर्नुहुन्छ, यहाँ बच्चाहरूलाई राम्रो महसुस हुन्छ— हामी आफ्नो घर जान्छौ । हामी बाबाको श्रीमत्तमा राजधानी स्थापना गरिरहेका छौ । हामी महान् योद्धा (वारियर्स) हौ । यो सबै बुद्धिमा ज्ञान छ, जसबाट तिमी यति उँच पद पाउँछौ । पढाउनेवाला हेर को हुनुहुन्छ ! बेहदका बाबा, एकदम परिवर्तन गरिदिनुहुन्छ । त्यसैले बच्चाहरूको दिलमा कति खुशी हुनुपर्छ । अरूलाई पनि खुशी दिऊँ— यो पनि दिलमा आउनुपर्छ । रावणको हो श्राप र बाबाबाट मिल्छ वर्सा । रावणको श्रापबाट तिमी कति दुःखी-अशान्त बन्यौ । धेरै गोप पनि छन् जसको दिलमा हुन्छ सेवा गरौ ।

तर कलश माताहरूलाई मिल्छ । शक्ति दल हो नि । वन्दे मातरम् गायन गरिन्छ । साथमा वन्दे पितरम् त छँदै छ । तर नाम माताहरूको छ । पहिला लक्ष्मी फेरि नारायण । पहिला सीता, पछि राम । यहाँ पहिला पुरुषको नाम फेरि स्त्रीको लेख्छन् । यो पनि खेल हो नि । बाबा सम्झाउन त सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ । भक्ति मार्गको रहस्य पनि सम्झाउनुहुन्छ । भक्तिमा के के हुन्छ । जबसम्म ज्ञान हुँदैन भने कहाँ थाहा हुन्छ र ! अहिले तिमी सम्झन्छौ— पहिला त हामी अनपढ मन्द बुद्धि थियौ । गन्दगीमा थियौ । अहिले सबैको चरित्र सुधिन्छ । तिम्रो दैवी चरित्र बनिरहेको छ । ५ विकारबाट आसुरी चरित्र हुन्छ । कति चेन्ज (परिवर्तन) हुन्छ । त्यसैले चेन्जमा आउनुपर्छ नि । शरीर छोडेपछि फेरि कहाँ चेन्ज हुन सक्छौ र ! बाबामा तागत छ, कतिलाई चेन्ज गराउनुहुन्छ । केही बच्चाहरू आफ्नो अनुभव सुनाउँछन्— हामी ज्यादै कामी, शराबी थियौ, हामीमा धेरै चेन्ज भयो । अहिले हामी धेरै प्रेमसँग रहन्छौ । प्रेमको आँसु पनि आउँछ । बाबाले सम्झाउनु त धेरै हुन्छ तर यी सबै कुरा भुल्छन् । नत्रभने खुशीको पारा चढि रहने थियो । धेरैको कल्याण गरून् । मानिसहरू धेरै दुःखी छन्, उनलाई बाटो देखाऊन् । सम्झाउनको लागि पनि कति मेहनत गर्नुपर्छ । गाली पनि खानुपर्छ । पहिलेदेखि नै भन्ने गर्छन्, यिनीहरूले सबैलाई भाइ-बहिनी बनाइदिन्छन् । अरे, भाइ-बहिनीको सम्बन्ध त राम्रो हो नि । तिमी आत्माहरू त भाइ-भाइ हौ । तर फेरि पनि जन्म-जन्मान्तरको दृष्टि जुन पक्का भएको छ, त्यो टुट्दैन । बाबाको पासमा त धेरै समाचार आउँछन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो छी-छी दुनियाँबाट तिमी बच्चाहरूको दिल हट्नुपर्छ । फूल बन्नुपर्छ । कतिले ज्ञान सुनेर पनि भुल्छन् । सारा ज्ञान उड्छ । काम महाशत्रु हो नि । बाबा त धेरै अनुभवी छन् । यस विकारको पछि लागेर राजाहरूले आफ्नो राजाई गुमाए । काम धेरै खराब हो । सबैले भन्छन् पनि, बाबा यो धेरै कडा दुश्मन हो । बाबा भन्नुहुन्छ— कामलाई जितेमा तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । हुन त काम विकार यति कडा छ, प्रतिज्ञा गरेर पनि फेरि गिर्छन् । धेरै मुश्किलले कोही सुधिन्छन् । यस समय सारा दुनियाँको चरित्र बिग्रेको छ । पावन दुनियाँ कहिले थियो, कसरी बन्यो, यिनीहरूले राज्य-भाग्य कसरी पाए, कहिल्यै कसैले बताउन सक्दैनन् । पछि गएर समय आउनेछ, तिमी बेलायत आदिमा पनि जानेछौ । उनीहरूले पनि सुन्नेछन् । स्वर्ग (प्याराडाइज) कसरी स्थापना हुन्छ । तिम्रो बुद्धिमा यी सबै कुरा राम्रोसँग छ । त्यसैले अब तिमीलाई यही धून (लात र तात) रहनुपर्छ, अरू सबै कुराहरू भुल्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा ज्ञानको स्मरण गरेर मोती चुन्ने हंस बन्नु छ । सबैबाट गुण ग्रहण गर्नु छ । एक-अर्कामा गुण नै भर्नु छ ।
- २) आफ्नो अनुहार सदा प्रसन्न (खुशनुमः) राख्नको लागि आफैसँग कुरा गर्नु छ— ओहो ! हामी त कारूनको खजानाको मालिक बन्छौ । ज्ञानसागर बाबाद्वारा हामीलाई ज्ञान रत्नहरूको चिट्ठा मिलिरहेको छ ।

वरदानः— सदा एको स्नेहमा रहेर एक बाबालाई सहारा बनाउनेवाला सर्व आकर्षण मुक्त भव

जो बच्चा एक बाबाको स्नेहमा समाहित हुन्छन् उनीहरू सर्व प्राप्तिहरूमा सम्पन्न र सन्तुष्ट रहन्छन् । उनलाई कुनै पनि प्रकारको सहाराले आकर्षित गर्न सक्दैन । उनलाई सहजै ‘एक बाबा दोस्रो न कोही’— यो अनुभूति हुन्छ । उनको एक बाबा नै संसार हो, एक बाबाद्वारा नै सर्व सम्बन्धहरूको रसको अनुभव हुन्छ । उनीहरूको लागि सर्व प्राप्तिहरूको आधार एक बाबा हो, न कि वैभव वा साधन । त्यसैले उनीहरू सहज आकर्षण मुक्त हुन्छन् ।

स्लोगनः— परोपकारी बनेर स्व-उपकार र पर-उपकार दुवैको अटेन्शन राखेर अगाडि बढ्दै र बढाउँदै जाऊ ।

❀ **शब्दार्थः—** २) कारूनका खजाना— अथाह खजाना